

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 624/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti F., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 107/2011 z 30. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti F., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2013 doručená sťažnosť spoločnosti F., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“, resp. „porušovateľ“) sp. zn. 5 Co 107/2011 z 30. apríla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 108/2004-159 z 18. apríla 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je na základe okresným súdom pripustenej zámeny účastníkov na strane žalobcu (uznesením z 18. augusta 2010) účastníkom konania o zaplatenie sumy 5 215 019,70 Sk s príslušenstvom vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 108/2004. Právny predchodca sťažovateľky (Ing. J. K., P.) žaloval Slovenskú republiku, zastúpenú Okresným súdom Prievidza, o náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť rozhodnutím Okresného súdu Prievidza o neudelení poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie na majetok M., a. s., P. Okresný súd rozsudkom z 29. júna 2005 žalobu zamietol. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 264/2005 z 21. februára 2007 zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho označenia žalovaného subjektu – Slovenskej republiky, ktorá mala byť zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Okresný súd ďalším rozsudkom (č. k. 14 C 108/2004-159 z 18. apríla 2011) opätovne žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 30. apríla 2013 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľky v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 5 Co 107/2011 *„boli porušené jeho práva postupom súdu, nakoľko Krajský súd potvrdením prvoinštančného rozhodnutia poprel zmysel zákonných ustanovení exekučného poriadku upravujúcich nútený výkon splnenia povinnosti na podklade exekučného titulu – notárskej zápisnice spísanej pred účinnosťou novely ust. § 41 ods. 2 ods. 3 Exekučného poriadku účinné od 09. 11. 1999, pretože sa nedostatočne zaoberal odvolacími dôvodmi, ktoré sťažovateľ uvádzal vo svojom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 14 C 108/04-159 zo dňa 18. 04. 2011 a o nesplnení predpokladov na vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. rozhodol arbitrárne.*

Sťažovateľ má za to, že porušovateľ vydaním napadnutého rozhodnutia priznal správnosť a právne účinky nezákonnému rozhodnutiu a postupu Okresného súdu v Prievidzi pri vydaní rozhodnutia Er 1783-00-12 zo dňa 17. 08. 2000 a v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. Er 183/00-12 napriek skutočnosti, že toto rozhodnutie a postup súdu sú nezákonné, nakoľko v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. Er 1783-00-12 došlo k porušeniu zákazu retroaktivity právnych noriem...

Záver porušovateľa o tom, že rozhodnutie Okresného súdu v Prievidzi Er 1783/2000-12 zo dňa 17. 08. 2000 nebolo zrušené kvôli procesnej chybe alebo nezákonnému postupu nie je správny. Sťažovateľ namieta, že porušovateľ nedôsledne aplikoval príslušné právne normy na posudzovaný prípad a bez náležitého rozboru relevantných noriem (vrátane predmetného nálezu Ústavného súdu SR č. 415/2000 Z. z.) dospel k nesprávnemu právnemu záveru...

Nález Ústavného súdu SR č. 415/2000 Z. z., ktorý vyhlásil predmetnú novelu Exekučného poriadku za nesúladnú s čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR aj s poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie, je už len potvrdením toho, že konanie súdu prvého stupňa bolo nielenže v rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s Ústavou SR.

Nesprávny je teda záver súdu porušovateľa a súdu prvého stupňa o tom, že nie je splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia zrušeného na základe opravného prostriedku (§ 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb.)...“.

4. Sťažovateľka ďalej uviedla, že si uplatnila „svoje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že sa v pozícii žalobcu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu a nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. spôsobenej v exekučnom konaní Okresným súdom v Prievidzi v rámci roku 2000.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací svojim rozhodnutím sp. zn. 5 Co/107/2011 zo dňa 30. 04. 2013 o odvolaní žalobcu v časti, v ktorej potvrdil výrok rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 14 C 108/2004-159 o zamietnutí žaloby sťažovateľa v celom rozsahu porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 12 ods. 2 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv v nesprávnom závere Krajského súdu v Trenčíne o tom, že nie je daná zodpovednosť štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím podľa vtedy platnej právnej úpravy v ust. § 2, 3 zák. č. 58/1969 Zb...“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. č. k. 5 Co/107/2011-222 zo dňa 30. apríla 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy..., spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy..., spočívajúce v zákaze diskriminácie pri používaní základných práv a slobôd, ktoré sú obsiahnuté v druhej hlave Ústavy... a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd... zrušuje rozsudok Krajského súdu... č. k. 5 Co/107/2011-222 zo dňa 30. apríla 2013 a vec vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.“

Súčasne žiadala priznať *„náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.871,08 €...“.*

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá

právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

8. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 107/2011 z 30. apríla 2013. Jej podstatná argumentácia spočívala (body 3 a 4) v tvrdení, že krajský súd *„sa nedostatočne zaoberal odvolacími dôvodmi, ktoré sťažovateľ uvádzal vo svojom odvolaní..., že... nedôsledne aplikoval príslušné právne normy..., a bez náležitého rozboru relevantných noriem... dospel k nesprávnemu právnemu záveru“*.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, I. ÚS 350/2011).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno podľa čl. 51 ods. 1 domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05, I. ÚS 245/2012).

11. Krajský súd pri odôvodňovaní rozsudku sp. zn. 5 Co 107/2011 z 30. apríla 2013 vychádzal z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý považoval za „*vecne správny... vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru... je správny a presvedčivý, preto sa odvolací súd plne identifikuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu podľa § 219 ods. 2 O. s. p.*“. Z uvedeného dôvodu a tiež pre pomerne strohú argumentáciu dôvodov krajského súdu vychádzal ústavný súd pri posudzovaní tohto odvolacieho rozhodnutia aj z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktorého k predmetu veci relevantné časti považoval za potrebné oboznámiť.

12. Okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 108/2004-159 z 18. apríla 2011 žalobu sťažovateľky zamietol (pozri tiež bod 2). V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Žalobca požičal ako fyzická osoba M. a. s. P. sumu 5.215.019,70 Sk. Notárskou zápisnicou č. N 260/99, Nz 258/99 zo dňa 06. 10. 1999 notárka... osvedčila vyhlásenie M. a. s... o uznaní dlhu v tejto výške a súhlas dlžníka s exekúciou, pokiaľ dlh nezaplatí do 10. 03. 2000. M. a. s... ako dlžník súhlasil s tým, aby sa v prípade neplnenia svojho záväzku za podmienok dohodnutých s osobami oprávnenými stala táto notárska zápisnica vykonateľným titulom pre výkon rozhodnutia podľa ust. § 274 písm. e) O. s. p. resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. (exekučný poriadok) a to na celý jeho majetok, ako osoby povinnej. M., a. s... pohľadávku žalobcu v lehote splatnosti neuhradil, preto žalobca viedol na Exekútorskom úrade v Ž. u JUDr. J. K. pod sp. zn. Ex 10258/2000 exekúciu na majetok dlžníka. Súdny exekútor JUDr. J. K. požiadal dňa 21. 06. 2000 Okresný súd v Prievidzi v tejto veci o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu, notárskej zápisnice č. N 260/99, Nz 258/99 zo dňa 06. 10. 1999. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. Er 178/00-12 zo dňa 17. 08. 2000 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol s odôvodnením, že notárska zápisnica, kde oprávnenou osobou je fyzická osoba je neúčinný titul, a preto treba už i začaté exekučné

konanie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku zastaviť. Poukázal na novelizované ustanovenia § 41 ods. 2, 3 Exekučného poriadku účinné od 09. 11. 1999, na základe ktorých bol zúžený okruh osôb, oprávnených v exekučnom konaní viesť exekúciu na podklade notárskych zápisníc. V zmysle tejto novely mohla takouto oprávnenou osobou byť iba banka, z týchto dôvodov nebolo možné účinne začať ani pokračovať v exekučnom konaní, keďže notárska zápisnica už v čase začatia konania nemala náležitosti spôsobilého exekučného titulu, ktorý by mohol slúžiť ako podklad na vykonanie exekúcie.

Žalobca sa proti tomuto rozhodnutiu dňa 04. 09. 2000 odvolal a Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 189 Co 341/00-18 zo dňa 28. 03. 2001 rozhodnutie Okresného súdu... č. k. Er 1783/00-12 zo dňa 17. 08. 2000 zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na nález Ústavného súdu SR účinný od 06. 12. 2000 publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 415/2000 Z. z., ktorým bolo rozhodnuté, že ust. § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti nie je v súlade s čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Nález Ústavného súdu SR, ktorým bol vyslovený nesúlad právnych predpisov, má významné právny účinky, pretože nesúladný právny predpis stráca dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov SR účinnosť. Ust. § 41 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré ustanovilo, že exekúcie na podklade notárskych zápisníc možno vykonať zexekvovaním majetku len ak je oprávnenou osobou banka, stratilo vzhľadom na nález Ústavného súdu účinnosť, a preto rozhodnutie súdu I. stupňa, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo vecne správne.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 K 5/01 bol na úpadcu M. a. s... vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Ing. M. K. so sídlom v B... Na základe oznámenia Ing. M. K. zo dňa 27. 06. 2005 mal súd zistené, že žalobca si uplatnil v konkurznom konaní proti úpadcovi M. a. s... pohľadávku vo výške 5.215.019,70 Sk, na základe notárskej zápisnice N 260/99, Nz 258/99 zo dňa 06. 10. 1999 a je vedený ako konkurzný veriteľ pod č. zv. 180 s pohľadávkou I. triedy bez nároku na oddelené uspokojenie. Pohľadávka žalobcu bola právoplatne dňom 06. 07. 2004 uznaná rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 43 Cbi 59/02-53 zo dňa 19. 04. 2004 za pravú...“ Po citovaní na vec sa vzťahujúcich právnych noriem okresný súd ďalej uviedol: „V danom prípade žalobca videl nesprávny úradný postup žalovaného v tom, že Okresný súd Prievidza

vydal dňa 17. 08. 2000 uznesenie č. k. Er 1783/00-12, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie JUDr. J. K. Tým priamo znemožnil žalobcovi vymôcť splatnú pohľadávku v žalovanej istine, tým, že neuznal notársku zápisnicu N 260/99, Nz 258/99 zo dňa 06. 10. 1999 za spôsobilý exekučný titul a dlžník žalobcu sa medzitým dostal do úpadku. Retroaktívne zbavenie možnosti veriteľa vymôcť svoju pohľadávku na základe notárskej zápisnice spísanej v čase, keď táto bola exekučným titulom bola závažným narušením právnej istoty veriteľa, lebo ho spätne zbavila možnosti vymôcť pohľadávku spôsobom, ktorý dovtedy zákon umožňoval. Na základe odvolania Krajský súd v Trenčíne uznesením 19 Co 341/2000-18 zo dňa 28. 03. 2001 napadnuté uznesenie zrušil. Svoje rozhodnutie odôvodnil nálezom Ústavného súdu SR publikovaného v Zbierke zákonov č. 415/2000, ktorým bolo rozhodnuté, že ustanovenia § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti nie sú v súlade s ust. čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Súd dospel k záveru že, Okresný súd v Prievidzi v čase vydania sporného rozhodnutia Er 1783/00-12 zo dňa 17. 08. 2000 aplikoval ustanovenia zák. č. 280/1999 Z. z. účinného od 09. 11. 1999. Týmto ustanovením bol novelizovaný § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok) v znení nesk. predpisov a táto novelizácia značne zúžila okruh subjektov, ktoré mohli viesť exekúciu na podklade notárskych zápisníc. V zmysle ustanovenia § 41 ods. 2, 3 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení nov. č. 280/1999 Z. z. bolo možné vykonať exekúciu na podklade notárskych zápisníc zexekvovaním majetku len vtedy, ak bola oprávnenou osobou banka. Uznesenie Okresného súdu Prievidza, č. k. Er 1783/00-12 zo dňa 17. 08. 2000 nebolo zrušené odvolacím súdom kvôli procesnej chybe alebo nezákonnému postupu. Dôvodom zrušenia rozhodnutia súdu I. stupňa Krajským súdom v Trenčíne v konaní 19 Co/341/2000-18 zo dňa 28. 03. 2001 bola zmena platnej právnej úpravy a vyvolaná nálezom Ústavného súdu SR č. 415/2000, vyhláseným dňa 06. 12. 2000. Ústavný súd SR vtedy konštatoval, že ust. § 41 ods. 3 Zák. č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti nie je v súlade s ust. čl. 12 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Nález Ústavného súdu SR, ktorým bol vyslovený nesúlads právnych predpisov mal za následok, že nesúladsný právny predpis stratil dňom vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov účinnosť Zák. č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje ani pojem škoda a neupravuje rozsah jej náhrady. Preto v danom prípade súd vychádzal z príslušných ustanovení Občianskeho

zákonníka (§ 420) a škodu chápal ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej, sfére poškodeného a je vyjadriteľná v peniazoch. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že v tomto prípade nebol splnený žiaden z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu. Okresný súd Prievidza v čase vydania sporného rozhodnutia, aplikoval procesný predpis, ktorým bol súčasťou platného právneho poriadku a účinnosť stratil až dňa 06. 12. 2000, čiže nekonal nezákonne.

V danom prípade sa súd zaoberal otázkou, či bolo v možnostiach žalobcu reálne sa domôcť v rámci exekúcie pohľadávky v sume 5.215.019,70,- Sk za predpokladu, ak by Okresný súd Prievidza č. k. Er 1783/2000-12 zo dňa 17. 08. 2000 namiesto rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na výkon exekúcie, poveril exekútora výkonom exekúcie. V takomto prípade by exekútor musel byť schopný v období od doručenia poverenia od 28. 08. 2000 (vtedy OS Prievidza doručil exekútorovi rozhodnutie o zamietnutí udelenia poverenia) po vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka do 22. 5. 2001 exekúciu ukončiť a pohľadávku vymôcť. Ak by to nestihol, dňom vyhlásenia konkurzu by sa stal žalobca len jedným z mnohých veriteľov, nakoľko exekučné konania sa podľa § 14 ods. 1 písm. d) zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení nesk. predpisov po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka priamo zo zákona prerušovali. Súd dospel k záveru, že ani pri normálnom behu vecí (ak by vôbec nebol vydaný zák. č. 280/1999 Z. z.) a dňa 28. 08. 2000 by exekútor prevzal poverenie na výkon exekúcie, nebol by sa žalobca domohol svojej pohľadávky.

Z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 K 5/01 vyplýva, že návrh na vyhlásenie konkurzu na M. a. s... bol podaný na súd dňa 09. 01. 2001 veriteľmi... V návrhu je uvedené, že okrem vyššie uvedených pohľadávok dlhoval M. a. s... na zákonom sociálnom poistení 12.036.985,50,- Sk... a v návrhu je odkaz na ďalších viac ako 250 veriteľov. K návrhu na vyhlásenie konkurzu sa pripojil aj najväčší veriteľ M. a. s., P. a. s. so sídlom v B. (pohľadávka 25.000.000,- Sk.) Zo zoznamu prihlášok konkurzných pohľadávok úpadcu M. a. s... ku dňu 2. 8. 2001 vyplýva, že do konkurzu prihlásilo pohľadávky celkove 212 veriteľov, s celkovou výškou uplatnených pohľadávok v sume 226.357.978,08,-Sk. Z týchto pohľadávok boli už niektoré v štádiu prebiehajúcich exekučných konaní... Pohľadávka P. a. s. bola zabezpečená záložnou zmluvou na nehnuteľný majetok... a medzi dlžníkov úpadcu patrili aj osoby s tzv. prednostnými pohľadávkami ako sú neuhradené mzdy

a odstupné pre zamestnancov, dlžné poistné V. (veriteľ č. 155 pohľadávka v sume 5.730.229,- Sk) dlžné poistné Sociálnej poisťovni v sume 15.071363,- Sk (veriteľ č. 186) nedoplatky na poistnom Národnom Úrade práce B. v sume 3.929.201,- Sk (veriteľ č. 195), nedoplatky na daniach v sume viac ako 7. mil Sk (veriteľ č. 206). Z vyššie uvedeného vyplýva, že v čase zamietnutia návrhu na vydanie poverenia mal síce M. a. s... nejaký majetok, ale naň už v tom čase pripadal aj úctyhodný počet neuspokojených veriteľov so splatnými a aj vymáhanými pohľadávkami. Za obdobie od 28. 8. 2000 do podania návrhu na vyhlásenie konkurzu dňa 22. 5. 2001 by súdny exekútor bol možno schopný zistiť rozsah majetku a už prebiehajúcich exekúcií, ale nedokázal by zrealizovať predaj majetku, ktorý nepokrývali záložné práva iných veriteľov, vzhľadom na lehoty a postup pri výkone exekúcie stanoveného v Exekučnom poriadku (doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, lehoty na podanie námietok, doručenie príkazu na vykonanie exekúcie konkrétnym spôsobom, zrealizovania dražby vecí, rozvrhu výťažku a zistení postupnosti uspokojenia jednotlivých pohľadávok). Dňom 22. 5. 2001 ak by exekúcia k tomuto dátumu nebola ukončená, by sa žalobca dostal do rovnakého procesného postavenia, v akom sa nachádza dnes, exekučné konanie by bolo prerušené pre vyhlásenie konkurzu.

Vzhľadom na vyššie uvedené nie je daná zodpovednosť štátu za prípadnú škodu, lebo nebola preukázaná protiprávna udalosť, ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom žalovaného a ani vznik škody. Konkurz úpadcu dodnes nie je ukončený, pohľadávka žalobcu uplatnená v žalobe bola v konkurze riadne prihlásená a právoplatne dňom 06. 07. 2004 uznaná rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 43 Cbi 59/02-53 zo dňa 19. 4. 2004 za pravú. Preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.“

13. Krajský súd po oboznámení prvostupňového rozhodnutia a podstaty jeho odôvodnenia uviedol odvolaciu argumentáciu sťažovateľky (v zásade totožnú s argumentáciou produkovanou v sťažnosti, pozn.), ktorej podstatou je tvrdenie, že „... V posudzovanom prípade je nepochybné, že vydané nezákonné rozhodnutie – uznesenie Okresného súdu Prievidza Er 1783/2000-12 je hlavnou príčinou vzniku škody, z dôvodu existencie tohto rozhodnutia nebolo možné čo i len začať a pokúsiť sa o uspokojenie pohľadávky oprávneného. Výška škody je determinovaná stratou

spôsobenou zánikom možnosti vykonávať určité majetkové právo – pohľadávku. Majetková škoda nastala tým, že oprávnený stratil možnosť disponovať svojím právom v dôsledku zmarenia možnosti uspokojiť pohľadávku z majetku dlžníka. Charakter majetkovej škody nepochybne predstavuje aj ujma reprezentovaná stratou majetkového prínosu, ktorý by poškodený žalobca ako aj veriteľ mohol od svojho dlžníka – povinného očakávať pri obvyklom chode udalostí, nebyť nezákonného rozhodnutia. Poškodenému žalobcovi bola spôsobená škoda v hodnote uplatnenej pohľadávky...“.

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

«Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, a preto je potrebné ho potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru, je odôvodnený podľa kritérií v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., je správny a presvedčivý, preto sa odvolací súd plne identifikuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu podľa § 219 ods. 2 O. s. p. Súčasne považuje za potrebné k dôvodom odvolania navrhovateľa uviesť nasledovné:

Ustanovenie § 205 ods. 2 O. s. p. taxatívne ustanovuje dôvody, ktorými možno odôvodniť odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým rozhodol vo veci samej.

Spôsobilým odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. – nesprávny skutkový záver prvostupňového súdu, je taký postup súdu, ktorý je v rozpore s ustanovením § 132 O. s. p.

V zmysle uvedeného ustanovenia súd hodnotí každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Platí teda procesná zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom, a to z aspektu ich významu z hľadiska právnej kvalifikácie uplatneného nároku, ako aj z hľadiska ich pravdivosti a logických súvislostí.

Nesprávne právne posúdenie veci - odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak prvostupňový súd aplikoval nesprávny

právny predpis, prípadne ak síce aplikoval správny právny predpis, prípadne ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak ho nesprávne interpretoval.

V prejednávanej veci uvedené odvolacie dôvody uplatnil navrhovateľ neopodstatnene.

Okresný súd zo svojich zistení, že rozhodnutie Okresného súdu v Prievidzi o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe notárskej zápisnice, uznesenie zo dňa 17. 08. 2000, č. k. Er/1783/00-12 bolo vydané na základe vtedy platnej a účinnej právnej úpravy v Exekučnom poriadku – novely vykonanej zák. č. 280/1999 Z. z. účinnej od 09. 11. 1999, ktorým sa novelizovalo ustanovenie § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. (ďalej len „Exekučný poriadok“). Uvedenou novelou sa zúžil okruh subjektov, ktorí mohli viesť exekúciu na podklade notárskych zápisníc. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na „retroaktivitu“ v postupe Okresného súdu v Prievidzi, treba uviesť, že Exekučný poriadok je špeciálnym procesným predpisom a pri procesných predpisoch zásadne platí (pokiaľ zákonná úprava neurčuje inak), že sa aplikuje aktuálne znenie, teda v čase, keď okresný súd posudzoval a rozhodoval o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade notárskej zápisnice, bol povinný vychádzať z platnej a účinnej právnej úpravy, na základe ktorej exekučný titul, na základe ktorého žiadal právny predchodca navrhovateľa vykonanie exekúcie, nebol spôsobilým exekučným titulom. Zo skutočností že neskôr, v dôsledku nálezu Ústavného súdu SR bola konštatovaná neústavnosť právnej úpravy v zák. č. 280/1999 Z. z., keď v dôsledku tohto nálezu, účinného od 06. 12. 2000 (v deň jeho publikácie v Zbierke zákonov – č. 415/2000 Z. z.) a odvolací súd zrušil uvedené uznanie Okresného súdu v Prievidzi, nemožno preto vyvodiť právny záver, že okresný súd vydal nezákonné rozhodnutie, a preto je daná zodpovednosť štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím podľa vtedy platnej právnej úpravy v ust. § 2, 3 zák. č. 58/1969 Zb.

Dôvodom zrušenia rozhodnutia okresného súdu nebola totiž nezákonnosť v čase vydania rozhodnutia, ale až následné konštatovanie neústavnosti aplikovanej právnej normy, ktorá bola účinná a platná v čase rozhodnutia okresného súdu.

Okresný súd teda v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav a správne na zistený skutkový stav aplikoval právny predpis, preto odvolacie dôvody navrhovateľa boli uplatnené neopodstatnene.»

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Podstata argumentácie sťažovateľky sa koncentrovala (body 3 a 4) na nedostatočne vykonané dokazovanie a z toho vyplývajúci nedostatočne zistený skutkový stav („*nedôsledná aplikácia príslušných právnych noriem*“) a v dôsledku toho vyведенé *nesprávne právne závery*. Po predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 107/2011 z 30. apríla 2013 (v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 14 C 108/2004-159 z 18. apríla 2011) bol svojvoľný a že by tak zasahoval do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo

na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že všeobecné súdy sa nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu ani okresného súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Závery, ktoré v napadnutých rozhodnutiach v merite veci vyslovil okresný súd a ktoré boli potvrdené krajským súdom, vychádzajú z podrobnej analýzy skutkového stavu právnej veci sťažovateľky a nachádzajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa názoru ústavného súdu vo veci konajúce všeobecné súdy sa v dostatočnej miere (ako výsledku v konaní vykonaného dokazovania) vysporiadali s podstatou predmetného sporu.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu v jeho spojitosti s napadnutým rozhodnutím okresného súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

17. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkou prejavenu nespokojnosťou s namietaným rozhodnutím krajského súdu konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľkou označenými právami (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto ňou podanú sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Sťažovateľka namietala aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy „*spočívajúce v zákaze diskriminácie pri používaní základných práv*“. Ústavný súd v nadväznosti na to konštatuje, že jednotlivé zásady vymenované v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv a zároveň majú univerzálny charakter. Treba ich chápať ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach (napr. I. ÚS 8/97, I. ÚS 59/97, I. ÚS 120/2011). Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, keďže sťažovateľka namietala porušenie tohto článku ústavy ako samostatné základné právo (pozri bod 5).

19. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013